

смущавала тази музикално-артистична програма, тази диско издявка, граничеща с кича: –музика-лъчи. Четенето на творбата отвъд щита на някакъв класично непоклатим канон не минава без трудности. Сецесионовата безвкусица дебне далеч не само над тази Яворова парабола. Но може би точно в тази опасностите са притеснително големи поради прекомерната ѝ изчистеност и техникализъм.<sup>11</sup>

Нещата обаче придобиват съвсем друго значение, когато възприемем и разберем, че Яворов не толкова е писал стихотворения, колкото е композирал такива. И съвсем не са случайни думите на Атанас Далчев, че: „Яворов е владеел формата, както никой друг преди него. Човек, който е достигнал такава власт, мъчно може да устои на изкушението да не я употреби и там, дето не е нужно, дори само за да я съзнава. По тоя път в изкуството се ражда виртуозността. Примери за виртуозност у Яворов има доста. Един от тях е „Две хубави очи“, дето втората половина на стихотворението повтаря в обратен ред първата му половина, като че е нейно огледално отражение. Погрешно е да се вижда в такива творби нещо повече от игра със словото и стиха.“<sup>12</sup> В Яворовите изкусни ръце лириката надскача себе си, превръща се в музика и тъкмо музикалността е, която води поетическото му перо. Интуитивно (а може би не?) го е усетил проф. Никола Георгиев: „Словото сякаш се стеснява от безсилието си пред нежността и красотата и това внушение на строежа попада във великолепна изоморфност с развоя на смисъла – с движението от словото и плътта към музиката и светлината. Най-одухотворената любовна поезия минава по същия път; когато словото се изчерпи, идва ред на музиката и светлината, казва Данте в „райския“ завършек на своята „Комедия“.<sup>13</sup>

И тук вече изскача не толкова питане, колкото констатация на трагедията: по същия начин, по който Яворов е владеел формата на стихотворното писане, по същия начин е искал да владее и форм(ат)ира собствения си живот. Това е уцелено и от Пламен Антов: „На Яворов не му е достатъчна имажинерната идентификация чрез поезия; бидейки, по думите на Симеон Радев, „един закъснял романтик“, той иска буквалната, биографичната, телесната идентификация с митичния праобраз.“<sup>14</sup> Само че пред Яворов не стои просто въпросът да повтори мита Ботев, пред

<sup>11</sup> Камбуров, Д. *Явори и клони*. С., 2003, с. 241, бел. под линия.

<sup>12</sup> Далчев, Ат. Т. 2. *Фрагменти. Мисли и впечатления*. С., 2004, с. 51.

<sup>13</sup> Георгиев, Н. *Раздвоеният и единният Яворов*. – В: Георгиев, Н. *Анализационни наблюдения*. С., 1993, с. 101.

<sup>14</sup> Антов, Пл. *Яворов – тотализация на тялото или Романът на Яворов contra Яворов*. – Литературен вестник, № 36, 31. X. – 6. XI. 2001.